

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Svmma Practica Theologiae Mysticae

Gelen, Victor

Coloniae Agrippinae, 1652

Articulus Decimusquintus. Tum demum mysticum esse in summo modo huius viae, non operandi, sed à Deo accipiendi.

urn:nbn:de:hbz:466:1-9766

particulares amandi superexcedit, à gloria maiestatis oppressus fuit, ita ut nullum amplius verbum exprimere posset; sed lumine duntaxat diuino illustraretur suspensus; pari modo ipsa voluntatis actiuitas, supra intellectum exercita, remittere debet: ut diuino amore principaliter agente, ipsa autem passiuè se habente felicius agatur, quam agat. & [effectu amoris *a* qui est mutua inhaesio, & unio,] potiatur: ipsa autem animæ essentia, gratiæ, & ipsius vitæ æternæ sedes, non ut truncus absque sensu; sed sua perfectione, & vita quasi per introreceptionem potentiarum viuat, & in sensu diuino sibi soli proprio modo, eminenter alatur: ita ut tam arcta unio, fiat [actualis *b* perceptio Dei, siue prægustatio quædam gloriæ, pignus, & artha felicitatis æternæ,] per ipsum diuinum percipere, & sentire manens in actione vitæ, post, & supra operationes intellectus, & voluntatis, directè exercitas.

[O quam benè, & optimè est tunc *c* animæ amorosæ? quam serena, quam iucunda, quam vniformia, quam tranquilla sunt omnia tunc in ea? vbi tunc nebula vitiorum? turbines passionum? inuolutiones phantasmatum? varietates distractionum? inquietudo tentationum? nonne à præsentia solis iustitiæ, à conspectu, & ardore, atque fulgore solis sapientiæ, fugiunt omnia illa?] ita ut extra sphaeram, seu accessum sit rerum impertinentium; & pro eo

tempore, à nulla creatura inter turbati, aut contingi possit inter tempus, & æternitatem diuinitus suspensa. & sic verè, *d* unio mystica se habet medio modo inter duas species, scilicet claræ visionis patriæ, & virtutum Theologicarum fidei, spei & charitatis viæ. & certè si [cognitio hominis in statu *e* innocentia, erat media inter gloriam, & viam,] cur non etiam vique adedò eminentis communicatio, & bene-afficientia diuinæ naturæ, & vitalis vita, medio modo viæ, & patriæ suauem mentis excessum constituat? ibidemque, beata vita, in suo fonte viuat? non tam operando, quam accipiendo; vndè & consequenter dicitur,

Tum demum mysticum esse in summo modo huius vitæ, non operandi, sed à Deo accipiendi; tamen ad mensuram doni sapientiæ supernaturalis.

ARTICVLVS DECIMVSQVINTVS.

CVM de fruitionibus diuinis loquimur, magna differentia consideranda est, inter recipere, & operari; imò talis, qualis inter agere, & pati: quæ in exercitio actus perfectionem suam consequuntur, sicut excedentia & excessiua. Vndè licet in nunc præsentis de quo loquimur, [f anima per virtutem amatiuam super omnem imaginem,

a 1. 2. q. 28. a 1. & 2. *b* Gers. tract. 7. sup. Magnif. *c* Dion. Carth. de font. luc. a. 17. *d* Less. de sum Bon. l. 2. c. 1. *e* S. Bonau. f. d. 23 a 2. q. 3. *f* Harph. l. 3. p. 3. c. 24.

nem; & similitudinem, in illam caliginosam nihilitatem suæ cogitationis ascenderit; Deumque sine medio, & secundum totalitatem diuinitatis suæ præsentem habeat:] hoc ipsum tamen contingit passiuè, suscipiendo scilicet perfectissimè, & à sensibilibus formis; aut intellectualibus discursibus remotissimè. quamuis autem in eo Nunc, explicito, & directo actu nihil operetur; attamen [in supremo *a* anima aliquid agit, secundum potentias intellectus, & voluntatis à Deo suscipiendo: sed valdè silentiosè, sicut differt sibilus à clamore.] & subtiliter [diuini *b* odoris iucunditatem, suauitatemque recipit, sancta voluptate completur, & diuino alimento.] & idè etiam totum quod tunc anima agit, non est directè actio; sed sustentia voluntaria, & susceptio optimi agentis in se: quo ita reuerentiali silentio suscipiatur, quod, non in Nunc præsentem; sed postmodum, restituta scilicet operatione intellectus, in formatione verbi Agalmatis, ex pulcherrima specie, cognosci poterit. in hac enim vitali existentia, [vti neque ea quæ ratione intelliguntur, ab ijs quæ sub sensum cadunt, comprehendi, cernique possunt: sic *c* & essentias vincit, & superat, quæ termino caret, immensitas: & mentes, quæ mente superior est, vinitas: & vnum; quod cogitationem superat; in cogitationem nullam cade-

re: & Bonum, quod orationem vincit, nulla oratione exprimi potest.]

Ad hunc porrò summum modum huius vitæ, non operandi; sed à Deo accipiendi, per dona supernaturalium habituum; spectant ea, quæ passim de illa spiritus nostri puritate, qua ex Deo profluxit, traduntur. quæ idcirco tam intimè vnit, quod scilicet sicut [quantum ad receptionem, *d* cognitio dormientis est potior, quam vigilantis; ed quod quiescentibus sensibus interiores impressiones magis recipiat;] ita quoque potentia intellectus, & voluntatis, post proprias, & expressas operationes, Deo potissimum agente, silentiosè ipsam animæ essentiam, à qua gratia, & vitæ æternæ iufluxum suscipiunt, vicinissimè iungantur, vt & ipsæ quodammodo essentia in vitæ communionem conuiuunt; per [gratiam operantem *e* quæ est illa, qua Deus in nobis sine nobis operatur, seu quæ datur ad effectum in quo mens nostra est mota, & non mouens,] iuxta illud, qui spiritu Dei *f* aguntur, hi sunt filij Dei: postmodum tamen vbi intellectualis operatio restituta fuerit, in *g* Agalmate, perfectissima, & pulcherrima specie illius communionis, intellectu operationem resumentem, quod quidem facillimè fit; vnde & consequenter dicitur.

Hunc

a Calagar. Theol. Myst. c. 6. *b* S. Dion. de Eccl. Hier. c. 4. *c* Idem de diu. nom. c. 1. *d* S. Thom. de verit. q. 12. a. 3. ad 1. & 2. *e* 1. 2. q. 111. a. 2. *f* Rom. 8. *g* Hic a. 17. & 18.